

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Čidliny a soudkyň JUDr. Aleny Svátkové a Mgr. Miloslavy Štorkové ve věci

oprávněného: **T. K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupen zmocněnkyní K. Z., nar. xxx
bytem tamtéž

proti
povinnému: **J. K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx

pro vymožení výživného, o návrhu povinného na zastavení exekuce, k odvolání oprávněného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 3. července 2020, č. j. 14 EXE 2832/2014 – 312,

takto:

I. Odvolání oprávněného proti výroku II. usnesení soudu prvního stupně se **odmítá**.

II. Ve výroku I. se usnesení soudu prvního stupně do částky 49 200 Kč **potvrzuje**, ohledně zbývajících částky ve výši 8 200 Kč a ve výroku o zastavení exekuce pro běžné výživné od 1. 8. 2017 se usnesení soudu prvního stupně **mění** tak, že se návrh povinného na zastavení exekuce v tomto rozsahu zamítá.

Odůvodnění:

1. Oprávněný, zastoupen svou matkou, podal návrh na nařízení exekuce z toho důvodu, že povinný neuhradil výživné a dlužné výživné v měsících duben 2006 – 1 700 Kč, květen 2006 – 1 700 Kč, srpen 2006 – 1 700 Kč, září 2006 – 1 700 Kč, únor 2007 – 1 700 Kč, červen 2007- 1 500 Kč, červenec 2007 – 1 500 Kč. V té době bylo stanoveno výživné ve výši 1 500 Kč. S účinností od 1. 8. 2007 byla stanovena vyživovací povinnost povinnému ve výši 2 500 Kč a z jeho strany nepřišlo výživné v měsících srpen 2007 2 500 Kč, říjen 2007 2 500 Kč, listopad 2007 2 500 Kč, prosinec 2007 2 500 Kč, leden 2008 2 500 Kč, únor 2008 2 500 Kč, duben 2008 2 500 Kč, červenec 2008 2 500 Kč, srpen 2008 2 500 Kč, září 2008 2 500 Kč, říjen 2008 2 500 Kč, listopad 2008 2 500 Kč, prosinec 2008 2 500 Kč a únor 2009 2 500 Kč, počínaje dnem 1. 1. 2009 bylo výživné zvýšeno na částku 2 900 Kč měsíčně. Povinný neuhradil prosinec 2009 400 Kč (rozdíl ve zvýšeném výživném), květen 2012 a červen 2012 vždy 2 900 Kč, březen 2013 2 900 Kč, červenec 2013 2 900 Kč, srpen 2013 2 900 Kč. Celkový dluh ke dni podání návrhu na nařízení exekuce, tj. 11. 6. 2014 činil 61 400 Kč, dále oprávněný požadoval úhradu běžného výživného ve výši 3 500 Kč od 15. 6. 2014.
2. Soud prvního stupně dne 2. 9. 2014 pověřil soudního exekutora k návrhu oprávněného vedením exekuce k vymožení dlužného výživného ve výši 61 400 Kč a běžného výživného ve výši 3 500 Kč od 15. 6. 2014 do zaplacení (tím došlo k nařízení exekuce dle § 43a zák. č. 120/2001 Sb., exekuční řád).

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

3. Povinný podal návrh na zastavení exekuce, s kterým oprávněný nesouhlasil. Namítal, že výživné za duben 2006 až červenec 2007 bylo uhrazeno, zároveň vznesl námitku promlčení. Výživné za srpen 2007 až únor 2009 bylo také uhrazeno, i v tomto případě vznesl námitku promlčení. Výživné za prosinec 2009 bylo zapláceno a i tento nárok je podle něho promlčen. Výživné od května 2012 do června 2012, března, července, srpna 2013 bylo hrazeno na účet matky oprávněného.
4. Oprávněný se zastavením exekuce nesouhlasil.
5. Povinný v řízení uvedl, že výživné platil na účet matky oprávněného, peníze předával také osobně, k tomu má doklady. Do prosince 2009 bylo výživné řádně hrazeno. Výživné za listopad 2014 zaplatil příkazem bance dne 21. 11. 2014. Když bylo v rozsudku uvedeno, že má platit k rukám matky, domníval se, že má peníze předávat osobně. Výživné za srpen 2007 ve výši 2 500 Kč uhradil převodem na účet matky 5. 9. 2007. Výživné za říjen, listopad, prosinec 2007, leden, únor, srpen, září, říjen, listopad a prosinec 2008 uhradil předáním v hotovosti k rukám matky oprávněného, potvrzení matka podepsala. Výživné za únor 2009 hradil převodem na účet 21. 1. 2009 ve výši 2 500 Kč, za prosinec 2009 zaplatil 400 Kč. Za květen a červen 2012 platil na účet matky oprávněného 16. 5. 2012 a 22. 6. 2012, za březen, červenec a srpen 2013 hradil převodem na účet matky oprávněného. Od ledna 2010 do listopadu 2013 platil dobrovolně o 100 Kč měsíčně více. 11. 7. 2016 uhradil 21 000 Kč jako alimenty od ledna do června 2016. Výživné za červenec 2016 ve výši 3 500 Kč zaplatil. Podle něho vymáhané částky zaplatil a běžné výživné hradí prostřednictvím svého zaměstnavatele, 9. 8. 2017 bylo odesláno 5 500 Kč, z toho 4 500 Kč výživné a zbytek na dluh.
6. Oprávněný prostřednictvím své zástupkyně (matky) namítal, že na potvrzení z 5. 1. 2009 chybí podpis, u dalších potvrzení se nejedná o její podpis. Některé platby nepovažovala za výživné, neboť povinný slíbil poslat peníze navíc. Výživné za leden až květen 2016 ve výši 21 000 Kč povinný uhradil na zásah policie 12. 7. 2016. Od srpna 2016 do února 2017 bylo výživné hrazeno. Oprávněný nesouhlasil s tím, že nárok je promlčen, podle něho se právo na výživné nepromlčuje, soudem priznané výživné se promlčuje po deseti letech.
7. Soud prvního stupně uvedl, že pokud se jedná o provedené platby výživného dne 16. 5. 2012, 22. 6. 2012, 18. 2. 2013, 15. 8. 2013 a 11. 9. 2013 a 11. 7. 2016 v celkové výši 21 000 Kč, označené jako alimenty 1.16-6.16, ty zákonná zástupkyně oprávněného potvrdila. Uvedla, že povinný dluží za červenec 2016 výživné ve výši 3 500 Kč. Dlužnou část výživného za prosinec 2009 ve výši 400 Kč povinný uhradil dne 4. 4. 2017 a částku 3 500 Kč jako dluh za červenec 2016 uhradil dne 27. 3. 2017, k čemuž založil doklady shora citované. Povinný předložil potvrzení o tom, že matka oprávněného převzala dne 6. 12. 2007 částku 5 000 Kč jako výživné za říjen a listopad 2007, dne 7. 1. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za měsíc prosinec, dne 21. 1. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za měsíc leden 2008, dne 24. 2. 2008 částku 2 500 Kč na výživné, dne 9. 7. 2008 částku 1 500 Kč jako dlužné výživné za měsíc červen 2007 a částku 2 500 Kč jako výživné za měsíc květen 2008, dne 5. 8. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za měsíc srpen, dne 7. 9. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za září a 2 500 Kč jako příspěvek na výdaje související s nástupem školní docházky, dne 1. 10. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za říjen 2008, dne 1. 11. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné za listopad 2008, dne 1. 12. 2008 částku 2 500 Kč jako výživné na prosinec 2008. Tyto doklady jsou vlastnoručně podepsané matkou oprávněného. Matka oprávněného namítala, že na dokladech ze dne 7. 1. 2008, 21. 1. 2008, 24. 2. 2008 a 6. 12. 2007 svůj podpis poznává, nicméně pochybuje, že by takové potvrzení na „cár“ papíru napsala nebo podepsala, dle jejího názoru to mohl být její podpis z jiného dopisu, přípisu nebo z čehokoliv a jenom doplněný text. Soud prvního stupně proto nechal vypracovat znalecký posudek za účelem posouzení, zda na dokladech o hrazení výživného ze dne 5. 1. 2009,

7. 1. 2008, 21. 1. 2008, 24. 2. 2008 a 6. 12. 2007 je vlastnoruční podpis zákonné zástupkyně oprávněného K. Z.. Výsledkem znaleckého zkoumání znalkyně z oboru písmoznalectví Mgr. Marie Beňové je závěr, že sporné podpisy v předpokládaném znění „xxx“ nebo „xxx“ na ručně psaných potvrzeních o převzetí finančních částek ze dne 7. 1. 2008, 21. 1. 2008, 24. 2. 2008 a 6. 12. 2007 jsou s vysokou pravděpodobností pravými podpisy K. Z.. Vzhledem k výše uvedenému soud prvního stupně dospěl k závěru, že povinný prokázal zaplacení těchto plateb. Dokladem ze dne 5. 1. 2009 na částku 2 500 Kč jako výživné na leden 2009 povinný neprokázal zaplacení této částky, neboť tento doklad není podepsán zákonnou zástupkyní oprávněného, dodatek „odmítá podepsat“ soud prvního stupně nepovažoval za potvrzení uhrazení výživného ze strany matky oprávněného. Pokud se týká předložených výpisů z běžného účtu povinného založených na čl. 46-47 a 50, kterými povinný předkládal platby ze dne 28. 2. 2007 ve výši 700 Kč, 25. 4. 2007 ve výši 1 000 Kč, 20. 6. 2007 ve výši 1 500 Kč a 5. 9. 2007 ve výši 2 500 Kč, soud prvního stupně nepovažoval tyto předložené platby povinného za placení výživného, neboť tyto platby nejsou řádně označeny a nelze z nich dovodit, že byly platbami na výživné nebo doplatek výživného. Stejně tak z předloženého výpisu z účtu ze dne 11. 2. 2009 nevyplývá, že platba ze dne 21. 1. 2009 ve výši 2 500 Kč byla určena na úhradu výživného, když není označen účel platby. Povinný na čl. 53 předložil výpis z účtu ze dne 11. 7. 2012, kterým dokládal, že dne 16. 5 2012 a 22. 6. 2012 provedl výběry z bankomatu, oba ve výši 5 000 Kč, toto soud prvního stupně nepovažoval za důkaz o hrazení výživného, když není zřejmé, jak s těmito částkami povinný naložil.
8. K námitce povinného, že výživné za období od dubna 2006 do července 2007 je promlčeno, neboť dle § 98 odst. 2 zákona o rodině ve znění účinném do 31. 8. 2008 se opětující plnění výživného promlčuje ve tříleté promlčecí lhůtě, soud prvního stupně uvedl, že ustanovení § 98 odst. 2 zákona o rodině č. 94/1963 Sb. ve znění účinném do 31. 8. 2008 stanoví, že práva na jednotlivá opětující se plnění výživného se promlčují. Pokud se týká promlčecí lhůty, tato se řídila do 31. 8. 2008 ust. § 110 odst. 3 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., jež stanovil, že opětující se plnění se promlčuje po třech letech, jde-li však o práva pravomocně přiznaná nebo písemně uznaná, platí tato promlčecí doba, jen pokud jde o úroky a opětující se plnění, jejichž splatnost nastala po právní moci rozhodnutí nebo po uznání. Pokud se tedy týká částek výživného ve výši 1 500 Kč za duben 2006, květen 2006, srpen 2006, září 2006, únor 2007, červenec 2007, jež byly určeny rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 12. 10. 2005 a částek výživného ve výši 2 500 Kč za srpen 2007, říjen 2007, listopad 2007, prosinec 2007, leden 2008, únor 2008, duben 2008 a červenec 2008, určené rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 26. 7. 2007, na základě výše uvedeného platí, že toto výživné bylo promlčeno ve tříleté promlčecí lhůtě a vzhledem k tomu, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 11. 6. 2014, jsou tyto částky promlčené. Pokud se týká dlužného výživného přiznaného rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 12. 10. 2005 rozloženého do měsíčních splátek po 200 Kč, a to vymáhané nezaplacené splátky v měsících duben 2006, květen 2006, srpen 2006, září 2006, únor 2007, tj. 5x 200 Kč, celkem 1 000 Kč, tyto se dle § 110 odst. 1 a 2 občanského zákoníku promlčují ve lhůtě 10 let, tento nárok oprávněného proto promlčen není. Pro úplnost soud prvního stupně dodal, že od 1. 9. 2008, kdy došlo k podstatné změně zákona o rodině č. 94/1963 Sb., § 98 odst. 2, došlo k prodloužení promlčecí lhůty výživného z tříleté na desetiletou.
9. Soud prvního stupně dále uvedl, že v rámci řízení, vedeném u něho pod sp. zn. P 81/2007, nabyt dne 24. 3. 2017 právní moci rozsudek odvolacího soudu č. j. 12 Co 280/2016-440, podle jehož výroku II. bylo od 1. 9. 2016 zvýšeno výživné na částku 4 500 Kč měsíčně. Vznikl nedoplatek na výživném 5 000 Kč, který byl povinný povinen uhradit v měsíčních splátkách po 1 000 Kč spolu s běžným výživným. Vzhledem k této skutečnosti byli účastníci vyzváni, aby sdělili, zda povinný v souladu se shora citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze uhradil vzniklý nedoplatek na výživném ve výši 5 000 Kč a zda od března 2017 již hradí výživné pravidelně ve stanovené výši.

Na tuto výzvu reagoval povinný sdělením ze dne 30. 8. 2017, když doložil potvrzení o provedených platbách ze 7. 3. 2017 až 9. 8. 2017, založených ve spise na č.l. 198-207, ze kterých je patrné, že dlužné i běžné výživné je do srpna 2017 uhrazeno. Dne 7. 3. 2017 bylo podle potvrzení uhrazeno 1 000 Kč jako doplatek 9/16 alimenty, dne 13. 3. 2017 částka 4 500 Kč označená alimenty, dne 13. 4. 2017 částka 4 500 Kč označená alimenty, dne 3. 5. 2017 částka 2 000 Kč označená doplatek alimenty 10-11/2016, dne 15. 5. 2017 částka 4 500 Kč označená alimenty, dne 13. 6. 2017 částka 4 500 Kč označená alimenty, dne 19. 6. 2017 částka 1 000 Kč označená doplatek alimenty 12/16, dne 13. 7. 2017 částka 4 500 Kč označená alimenty, dne 17. 7. 2017 částka 1 000 Kč označená doplatek alimenty 01/17, dne 9. 8. 2017 částka 5 500 Kč označená výživné syn a doplatek J. K.. Účastníci shodně prohlásili na ústním jednání dne 7. 8. 2019, že od srpna 2017 je výživné strháváno zaměstnavatelem povinného a od té doby je hrazeno pravidelně.

10. Z těchto důvodů soud prvního stupně částečně exekuci zastavil co do částky 57 400 Kč a zároveň částečně zastavil exekuci pro běžné výživné (§ 290 odst. 2 o. s. ř.), protože počínaje měsícem srpnem 2017 povinný pravidelně hradí výživné prostřednictvím svého zaměstnavatele. Povinný se domáhal úplného zastavení exekuce, ale s ohledem na to, že exekuce byla zastavena pouze částečně, návrh na zastavení exekuce částečně zamítl.
11. Proti tomuto usnesení podal odvolání oprávněný, který se domáhal jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V odvolání namítal, že mu bylo rozhodnutí doručeno bez jakéhokoliv razítka, jedná se tedy o neplatný dokument. V rozhodnutí není uvedeno, jaká zbývající částka má být vymáhána, v jaké výši a do kdy a jakým způsobem je splatná. Nesouhlasil s tím, že by povinný neplatil výživné proto, že neznal číslo účtu, neboť číslo účtu má matka od osmnácti let stejné a výživné na něj povinný dříve platil. Pokud odkazoval na výrok rozsudku, že má výživné platit k rukám matky, dříve si ho tak nevykládal. Nesouhlasil s tím, že by uvedl u jednání, že povinný výživné nedluží. Naopak si stěžoval, že povinný výživné řádně nehradí. Trval na tom, že v případě potvrzení o platbách, činil sporným vznik samotného „dokumentu“ a zvetí podpisů na cárech papíru, které nemají žádnou formu, ani pravidla a které osobně matka nepodepsala. Nerozumí tomu, proč by povinný peníze doručoval osobně, když znal číslo účtu nebo peníze mohl zaslat prostřednictvím pošty, aby tak měl nezvratný důkaz. Ohledně promlčení uvedl, že dříve bylo možné promlčení po deseti letech, od 1. 1. 2014 je to po 3 letech. Výživné od roku 2006 proto nemůže být promlčeno. Dále uvedl, že výživné za duben 2020 povinným nebylo zapláceno, za květen 2020 bylo zapláceno se zpožděním. K odvolání připojila opis SMS, v nichž povinný oznamuje, že je na úřadu práce a následně že poslal výživné za květen 2020 ve výši 4 500 Kč.
12. Odvolací soud ve věci nařídil jednání, z něhož se povinný omluvil a souhlasil s jednáním ve své nepřítomnosti. Oprávněný prostřednictvím své zástupkyně odkázal na obsah svého odvolání.
13. Odvolací soud se nejprve zabýval tím, zda je oprávněný oprávněn podat odvolání do celého výroku usnesení, neboť výrokem II. byl návrh povinného částečně zamítnut.
14. Z ust. § 201 o. s. ř. vyplývá, že účastník může napadnout rozhodnutí soudu prvního stupně odvoláním, pokud to zákon nevylučuje (objektivní přípustnost dovolání). Soudní teorie a judikatura ale dovodila, že odvolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím soudu vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech (např. Občanský soudní řád II, § 201-376, Komentář, 1. vydání 2009, vydáno Nakladatelstvím C.H.Beck, str. 1592, rozhodnutí zveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 62/1960, tzv. subjektivní přípustnost odvolání). Výrokem II. byl návrh povinného na zastavení exekuce částečně zamítnut, exekuce tedy v tomto rozsahu zůstala

nařízena a k žádné újmě v právech oprávněného nedošlo, neboť exekuce v tomto rozsahu probíhá. Pokud oprávněný poukazoval na to, že rozsah výroku je nejasný, je třeba uvést, že ho lze dovodit z pověření nařízení exekuce, výroku I., toho, že se povinný domáhal zastavení celé exekuce a odůvodnění napadeného usnesení. Jestliže byl exekutor pověřen vedením exekuce k vymožení částky 61 400 Kč a běžného výživného od 15. 6. 2014 do zaplacení a exekuce byla zastavena do částky 57 400 Kč a pro běžné výživné od 1. 8. 2017, je zřejmé, že byl zamítnut návrh povinného na zastavení exekuce do částky 4 000 Kč (61 400 – 57 400) a pro běžné výživné za dobu od 15. 6. 2014 do 31. 7. 2017. Odvolací soud proto odvolání oprávněné proti výroku II. podle ust. § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.

15. Povinný, jehož návrh byl částečně zamítnut, proti výroku II. odvolání nepodal, odvolací soud proto jeho správnost nemohl přezkoumávat.
16. Odvolací soud poté po zjištění, že odvolání proti výroku I. bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), osobou oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), postupem podle ust. § 212, § 212a o. s. ř. přezkoumal správnost napadeného usnesení a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
17. Oprávněný namítal, že doručené usnesení nemělo zákonem vyžadované náležitosti. Tento nedostatek byl soudem prvního stupně odstraněn tím, že řádné usnesení bylo zástupkyni oprávněného doručeno znovu.
18. Exekuce byla nařízena pro vymožení částky 61 400 Kč. Odvolací soud proto nejprve přezkoumal správnost závěrů soudu prvního stupně o tom, zda a v jakém rozsahu byl tento nárok promlčen a žalovaným zaplacen. Nejdříve přezkoumal správnost posouzení námítky promlčení, neboť je-li nárok promlčen, nemůže jej soud přiznat (§ 100 odst. 1 zákona č. 40/1064 Sb., občanský zákoník – dále obč. zák.), i když by byl jinak návrh podán důvodně.
19. Odvolací soud již v předchozím zrušovacím usnesení č. j. 39 Co 403/2017 – 231 vysvětlil, že soudní judikatura do 31. 8. 2008 vycházela z názoru prezentovaného Nejvyšším soudem SR sp. zn. 6 Cz 145/70, který s odkazem na ust. § 98 odst. 2 zákona o rodině a § 110 odst. 3 obč. zák. dovodil, že z hlediska promlčení je třeba rozlišovat mezi opakujícím se plněním výživného za jednotlivé měsíce v době před a po právní moci vykonávaného rozhodnutí, neboť částky přiznané soudem se promlčují ve lhůtě 10 let ode dne, kdy mělo být plněno, částky splatné po právní moci rozhodnutí se promlčují ve lhůtě 3 let, přičemž tuto lhůtu je třeba počítat od podání návrhu na výkon rozhodnutí. Od 1. 9. 2008 nabyla účinnosti novela ust. § 98 odst. 2 zákona o rodině provedená zákonem č. 259/2008 Sb., která stanovila jednotnou promlčecí dobu v délce 10 let.
20. Vzhledem k povinným uplatněné námítce promlčení se soud prvního stupně správně námítkou promlčení zabýval a vyšel také ze správného právního názoru.
21. Exekuční řízení bylo zahájeno dne 11. 6. 2014. Na základě rozsudku ze dne 12. 10. 2005, sp. zn. Nc 133/2005, který nabyl právní moci dne 14. 11. 2005, oprávněný požadoval výživné za duben, květen, srpen, září 2006, únor, červen, červenec 2007 po 1 500 Kč (7 x 1500 Kč = **10 500 Kč**). Protože toto výživné bylo splatné po právní moci rozsudku (výživné bylo splatné vždy do 15. dne v měsíci předem), promlčuje se v tříleté lhůtě. Jestliže exekuční návrh byl podán 11. 6. 2014, je zřejmé, že nárok byl v tomto rozsahu promlčen, jak správně dovodil soud prvního stupně.
22. Oprávněný požadoval ještě dlužné výživné ve výši 1 000 Kč za dobu od 1. 8. 2005 do 31. 10. 2005, které mu bylo uloženo zaplatit ve splátkách po 200 Kč počínaje říjnem 2005. Tento nárok byl přiznán rozhodnutím soudu, promlčecí doba je v tomto případě desetiletá a ke dni

podání exekučního návrhu neuplynula. Tato částka tak promlčena není, jak správně uvedl soud prvního stupně.

23. Rozsudkem ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. P 81/2007, který nabyl právní moci dne 2. 10. 2007, bylo výživné od 1. 8. 2007 zvýšeno na 2 500 Kč měsíčně, splatné do 20 dne v měsíci předem. Oprávněný požadoval doplacení výživného za srpen 2007 ve výši **2 500 Kč**. Toto výživné bylo splatné před právní mocí rozsudku, proto platí desetiletá promlčecí lhůta a ke dni podání exekučního návrhu 11. 6. 2014 promlčecí doba neuplynula. Nelze proto souhlasit se soudem prvního stupně, že by ohledně této částky byl nárok oprávněného promlčen. Oprávněný ale potvrzením ze dne 5. 8. 2008, opatřeným podpisem matky oprávněného (č.l. 51 spisu), doložil, že tuto platbu zaplatil.
24. Oprávněný dále požadoval částku 2 500 Kč za měsíce říjen, listopad, prosinec 2007, leden, únor, duben, červenec, srpen 2008 (8 x 2 500 Kč = **20 000 Kč**). Tyto částky se staly splatnými po právní moci exekučního titulu, platí proto promlčecí doba tříletá a ke dni podání exekučního návrhu 11. 6. 2014 byly částky promlčeny.
25. Ohledně plateb od 1. 9. 2008, kdy došlo ke změně právní úpravy, platí promlčecí doba desetiletá, která k 11. 6. 2014 nemohla uplynout, promlčení dalších plateb proto nepřichází v úvahu. Povinný ale namítal, že je uhradil.
26. Oprávněný požadoval za měsíce září, říjen, listopad, prosinec 2008 po 2 500 Kč (4 x 2 500 Kč = **10 000 Kč**). K tomu povinný předložil potvrzení, podepsané matkou oprávněného, podle nichž výživné za dané měsíce proti podpisu převzala. Na základě těchto listin, založených na č.l. 51, 52 spisu, soud prvního stupně správně dovodil, že povinný uvedené částky nedlužil.
27. Soud prvního stupně dále dovodil, že platba výživného za leden 2009 nebyla zaplacená. Tento závěr povinný odvoláním nezpochybnil. Lze ale uvést, že exekuce pro vymožení výživného za tento měsíc nebyla nařízena.
28. Oprávněný se domáhal vymožení výživného za únor 2009 ve výši 2 500 Kč, povinný tvrdil, že ho prostřednictvím banky 21. 1. 2009 uhradil s odkazem na výpis z účtu z č.l. 52 p.v. spisu, soud prvního stupně dospěl k závěru, že platba nebyla nijak označena a nelze tak dovodit, že šlo o platbu na označené výživné. Správnost tohoto závěru odvolací soud nepřezkoumával, neboť povinný odvolání do zamítavého výroku nepodal.
29. Za prosinec 2009 matka požadovala částku **400 Kč** s ohledem na zvýšení výživného z částky 2 500 Kč na 2 900 Kč měsíčně od 1. 12. 2009 rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. P 81/2007, který nabyl právní moci 15. 2. 2010. Jak správně uvedl soud prvního stupně, povinný výpisem z banky ze dne 4. 4. 2017 z č.l. 188 spisu prokázal, že tuto částku zaplatil, exekuce proto byla správně ohledně této částky zastavena.
30. Exekuce byla dále nařízena pro vymožení výživného za měsíce květen, červen 2012, březen, červenec, srpen 2013 po 2 900 Kč (5 x 2 900 Kč = 14 500 Kč). Soud prvního stupně nejprve v závěru bodu 11 odůvodnění uvedl, že tyto platby byly uhrazeny, odkazoval na doklad o zaplacení částky 21 000 Kč, kde je uvedeno alimenty 1.16-06.16 (č.l. 151A spisu). Jak je patrné z obsahu potvrzení, svědčí o úhradě výživného za leden až červen 2016 po 3 500 Kč měsíčně, neprokazuje úhradu výživného za roky 2012, 2013. Otec tvrdil, že platby za květen a červen 2012 uhradil, což dokládal výběry z bankomatu (č.l. 52 p.v., 53), soud prvního stupně dovodil, že výběry z bankomatu zaplacení výživného nedokládají. Otec do zamítavého výroku odvolání nepodal, odvolací soud proto správnost těchto závěrů nepřezkoumával. Platby za březen,

červenec, srpen 2013 povinný dokládal výpisem z účtu (č.l. 54 spisu), podle něhož 17. 10. 2012 zaslal na účet matky oprávněného 6 000 Kč, 19. 12. 2012 6 000 Kč, 18. 2. 2013 6 000 Kč. Z uvedeného plyne, že povinný v této době výživné platil jednou za dva měsíce po 6 000 Kč. Jestliže zaplatil v únoru 2013 výživné na dva měsíce dopředu, je výživné za březen 2013 ve výši **2 900 Kč** zaplacené. Ohledně platby za měsíc červenec 2013 otec sám uvedl, že k ní nemá žádný doklad. Jestliže oprávněný platbu popírá, zaplacení této částky neprokázal. Výživné za srpen 2013 mělo být zaplacené ve dvou splátkách, kdy 15. 8. 2013 bylo podle výpisu z účtu zasláno 2 500 Kč, 11. 9. 2013 3 500 Kč. Vzhledem k tomu, že v předchozích a následných měsících povinný zasílal na účet matky 3 000 Kč, považuje odvolací soud úhradu výživného ve výši **2 900 Kč** za měsíc srpen 2013 za prokázanou.

31. Z výše uvedeného vyplývá, že odvolací soud dospěl k závěru, že povinný na dlužném výživném z požadované částky 61 400 Kč, pro jejíž vymození bylo vydáno pověření pro soudního exekutora, prokázal, že zaplatil, respektive že došlo k promlčení částky 49 200 Kč (10 500 + 2 500 + 20 000 + 10 000 + 400 + 2 900 + 2 900). Odvolací soud proto usnesení soudu prvního stupně ve výroku o zastavení exekuce do částky 49 200 Kč podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil, do částky 8 200 Kč (57 400 – 49 200), jej podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil a návrh povinného na zastavení exekuce ohledně této částky zamítl. Pro přehlednost odvolací soud uvádí, že z dlužného výživného předmětem exekuce zůstala částka 12 200 Kč (61 400 – 49 200), představující nepromlčený dluh na výživném 1 000 Kč, výživné za únor 2009 ve výši 2 500 Kč, výživné za květen, červen 2012 a červenec 2013 po 2 900 Kč.
32. Návrh na zastavení exekuce od 15. 6. 2014 do 31. 7. 2017 soud prvního stupně zamítl, povinný odvolání nepodal, správnost tohoto výroku odvolací soud nepřezkoumával.
33. Soud prvního stupně dále podle ust. § 290 odst. 2 o. s. ř. zastavil exekuci pro běžné výživné od 1. 8. 2017.
34. Podle ust. § 290 odst. 2 o. s. ř. na návrh povinného může soud zastavit nařízený výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy, jestliže jsou srážky prováděny již *jen pro běžné výživné* a lze předpokládat, že povinný vzhledem ke svému chování i poměru k práci bude výživné plnit dále dobrovolně.
35. Rozhodnutí soudu prvního stupně bylo v této části vydáno v rozporu s citovaným ustanovením i v rozporu s letitou judikaturou k němu (srovnej zprávu Nejvyššího soudu SSR z 28. 12. 1986, sp. zn. Cpj 65/86, zveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 19/1987, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3376/2010, 30 Cdo 1247/2014). Soudní judikatura je jednotná v tom, že předpokladem k zastavení exekuce podle § 290 odst. 2 o. s. ř. je, kromě jiného, neexistence nedoplatku za dobu minulou a skutečnost, že exekuce je vedena už jen pro běžné výživné. V posuzovaném případě sám soud prvního stupně zjistil, že povinný měl ke dni vydání jeho rozhodnutí dluh na výživném, neboť jeho návrh částečně zamítl. Již proto, že měl povinný nedoplatek na výživném za dobu minulou, nemohl exekuci pro běžné výživné od 1. 8. 2017 zastavit, neboť základní předpoklad spočívající v neexistenci nedoplatku na výživném na straně povinného za dobu minulou nebyl splněn. Protože tento stav se ani v odvolacím řízení nezměnil, odvolací soud v této části napadené usnesení ve výroku I. podle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že návrh na zastavení exekuce pro běžné výživné od 1. 8. 2017 se zamítá.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání, jestliže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně,

dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha dne 7. ledna 2021

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu